

Usilujte o jednotu, čistotu a božství

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 1. ledna 2003* ←

*Intelekt, vzdělání, bohatá učenost, vítězství ve slovním souboji,
přemáhání protivníků ve fyzickém zápase, nadoláda nad nezměrným královstvím,
hojná dobročinnost dobyt看em a zlatem, pronikavý zrak sčítající nesčetné hvězdy,
počítání nespočetných tvorů, dosahování mystických sil,
nebo jen krok do měsíčního prachu – to vše je pro silného člověka snadné.
Ale kontrola tělesných pudů a jeho údů, obrácení smyslů dovnitř je příliš obtížné,
jakož i utišit mysl k nejvyššímu míru.*

(báseň v telugu)

*Dovedný jazyk přiláká i bohyni blahobytu,
sladký jazyk získá rodinu a přátele,
jazyk je tím, co váš život spoutává smyčkou,
ničemný jazyk způsobuje často i smrt.*

(verš v sanskrtu)

Vtělení lásky!

Ačkoli je člověk vybaven posvátnou schopností řeči, nedokáže ji správně používat. Žádná jiná forma života nemá tak vynikající intelekt a schopnost dosáhnout vnitřního míru, než lidský druh. Na tomto světě má všechno pět aspektů: *sat*, *čit*, *ánandu*, *rúpu* a *námu* (bytí, vědomí, blaženost, tvar a jméno). Bytí, vědomí a blaženost jsou třemi duševními vlastnostmi člověka. Jsou pravé a věčné. Jméno a tvar jsou pomíjivé. Klam trvalosti jména a tvaru vede lidstvo k plýtvání vzácným životem.

Na tomto světě jsou dva typy intelektuálů. Prvním jsou vědci, zcela materialističtí ve svých názorech. Mají v mysli jen fyzikální, světské cíle a zisk. Jsou okouzlení vnějším vzhledem obrovitého stromu s jeho četnými větvemi. Učenci védánty (filozofové) jsou druhým typem intelektuálů, které neokouzluje

vnější vzhled stromu, ale projevují velké potěšení z nalezení „kořenů“. Lidé se světským názorem plýtvají čas zaléváním „větví“, zatímco učenci védanty, zalévají vodou „kořeny“ a tak se mohou těšit z „plodů“.

Asurové (démoni) a *dévoové* (bohové) stloukali kdysi oceán mléka s nadějí, že získají božský nektar. Horu Manthara použili jako tyč na stloukání. Nejdříve se ale museli vyvarovat nebezpečí smrtícího jedu. Když démoni uviděli místo *amrtu* jed, byli zklamaní a sklíčení. Chtěli stloukání vzdát. Bohové ale pokračovali neúnavně s odvahou a odhodláním ve stloukání. Vytrvalé úsilí přineslo bohatou odměnu v podobě bohyně hojnosti Lakšmí, Airávaty (božského bílého slona), Kámadhénu (krávy plnicí přání), *kalpataru* (stromu plnicího přání) a nakonec samotného božského nektaru. Stejným způsobem by měl člověk stloukat svoji mysl a pokusit se poznat svoji pravou totožnost. Neměl by se nechat odradit počátečními nezdary a překážkami, kterými je cesta poseta.

Sat-čít-ánanda (bytí-vědomí-blaženost) jsou pravou přirozeností člověka. On ale svou pravou podstatu zapomněl a plýtvá časem ve zbytečných zábavách pomíjivých radostí. Nedokáže si uvědomit hodnotu své vrozené podstaty. Jakmile si její cenu uvědomí a prožije ji, může dosáhnout vznešeného stavu. Ve skutečnosti se stane vpravdě Bohem. Když si člověk uvědomí svou vrozenou božskou přirozenost, může dovést jakkoli ohromný úkol. Moc, skrytou v člověku, nelze nalézt nikde jinde.

Třemi vlastnostmi (*sat-čít-ánandou*) je obdařen každý člověk. Jelikož však uvízl v síti klamu, myslí si, že „jméno a tvar“ jsou skutečné a nevšímá si svých vrozených vlastností. Ze všeho nejvíc by si měl uvědomit svoji vlastní vrozenou božskou přirozenost. V tomto směru však člověk nevyvíjí žádné úsilí. Je otrokem svých smyslů a marní čas nicotnými záležitostmi. Prvotní povinností člověka je řádně porozumět své vrozené lidské přirozenosti a pak ji uvádět do praxe.

Hodnota a význam lidské přirozenosti je mimo veškerý odhad. Váš život bude spasen, jen když budete uplatňovat lidské hodnoty. Člověk je jiskrou božství. Proto říká Pán Kršna v Bhagavadgítě: „*Mamaivoánšó džívalóké džíabhútaḥ sanátanaḥ*“ (věčný *átman* ve všech bytostech je částí mého bytí). Ve skutečnosti připomíná *antarváni* (vnitřní hlas) člověku jeho božskou přirozenost každý den. On se ale nenamáhá, aby jej slyšel. Usiluje o fyzické a pomíjivé předměty, zapomíná na vlastní božskou podstatu a tak se vzdaluje od svého životního cíle. Jména a tvary jsou chvilkové jako vodní bubliny. Člověk se klame jmény i tvary a ztrácí vzácný klenot svého božství. Je naplněn nekonečnou božskou mocí. Kus rozžhaveného železa se dá lépe použít, než oheň sám. Tělo lze přirovnat k železu a vnitřní božství k ohni. Člověk by tedy měl této pravdě porozumět a tělo používat správným způsobem.

Vtělení lásky!

Při úsvitu nového roku jsou lidé plní nadějí a cílů. Ve skutečnosti byste měli za počátek nového roku považovat každý okamžik. Jména a tvary nemají žádnou cenu bez věčných ctností. Člověk trpí rozličnými potížemi, některé jsou vnitřní a jiné vnější. Doktor může vyléčit vnější neduhy. Na všechny vnitřní neduhy je ale jediným lékem poznání *átmana*. Měli byste vyvíjet úsilí o poznání principu *átmana*. *Átman* je synonymem pro *brahma*, což není nic jiného, než *čaitanja*, které proniká každou lidskou bytostí. Člověk má jméno a tvar, ale *čaitanja* žádný tvar nemá. *Čaitanja*, přítomné v lidském těle se nazývá „svědomí“. Všepronikající *čaitanja* se nazývá „vědomí“. Když člověk chápe princip jednoty v rozmanitosti, „svědomí“ se proměňuje ve „vědomí“. Přesto, že je člověk obdařen takovou svatou mocí, klame se rozmary světa. Dává důležitost novému roku, který prchá. Ve skutečnosti by měl klást důležitost na neměnný „čas“ a posvětit jej správným využíváním.

Na tomto světě s námi zůstává navždy jen pravda a laskavost. Jejich hodnotu nelze ocenit. Proto bychom měli usilovat o rozvíjení pravdy a laskavosti. Neměli bychom prahnout po věhlasu a slávě. Nemáme žít například v iluzi, že přivádíme vody telugské Gangy do Madrásu. Voda není něco, co někdo dává někomu druhému. Je to dar přírody všem. Každý dostává svůj díl na základě své *prápti* (zásluhy). Lidské činnosti přinášejí vytoužený výsledek jen tehdy, když *kála*, *karma*, *kárana* a *kartavja* (čas, čin, příčina a povinnost) jsou spolu v harmonii. Proto by měl každý rozvíjet upřímné úsilí a čekat na správný čas. Když čin dozraje, může jej využít v souladu s časem a okolnostmi.

Chlapci (bývalí Svámího studenti) odvádějí mnoho dobré práce. Jezdí do různých vesnic a přinášejí tamním lidem radost službou a zpěvem *bhadžanů*. Všechny tyto činnosti provádějí s láskou. Není nic mocnějšího než láska. Svůj život byste měli naplnit nesobeckou láskou.

Vtělení lásky!

Aktivity služby a *bhadžany*, které vykonáváte, nestačí. Měli byste se vzdát pocitu, že sloužíte druhým. To je velmi důležité. Když sloužíte druhým, sloužíte sami sobě. Všechny byste měli považovat za sebe sama. Ostatní lidé nejsou ve skutečnosti jiní, ale jsou pravými podobami Boha. Proto je služba, poskytovaná lidem, službou, poskytovanou Bohu. Tento postoj ve vás mají pěstovat všechny aktivity služby. Vydejte se s nesobeckou láskou na pole služby. Jedině to je skutečná služba. Všechny ostatní druhy služby jsou světské a dočasné.

Studenti!

Jste pod vlivem mylného dojmu, že sloužíte druhým. Tohoto postoje byste se měli vzdát. Jen tak se vykonávaná služba stane pravou službou v jejím přesném smyslu. Služba neznamena jen pomoc druhým. Nejlepší způsob, jak milovat Boha, je milovat všechny a všem sloužit. Vaše služba by měla být prosycena duchem lásky. Veškerá služba, kterou vykonáváte, bude bez pozitivního aspektu lásky negativní.

Všechna těla jsou jako žárovky a láska je hlavní vypínač. Těla budou vyzařovat světlo a štěstí jen tehdy, když se vypínač stiskne. Vy jej vypínáte a pokoušíte se prožít štěstí. To je nemožné. *Hrd + daja* (soucítění) = *hrdaja* (srdce). Vaše srdce by měla být naplněna soucítěním. Všechny činy by měly být prosyceny láskou. Neexistuje vyšší moc, než je láska.

Naši dávní mudrcové a proroci žili v hustém pralese mezi divokou zvěří. Neměli s sebou žádné zbraně, přesto žili bez pocitu strachu. Co bylo zdrojem jejich odvahy? Měli jedinou zbraň lásky, která je chránila před zvěří. Dávná bhárátská kultura je božská, drahocenná, podivuhodná a plná blaženosti. Vy se ale nesnažíte její velikosti porozumět. Dokonce ji přezíráte. Klamou vás rozdíl na základě kast a vzdělanosti. Ve skutečnosti je jen jedna kasta, kasta lidství. Láska, která pramení v srdci, je pravé náboženství. Celé lidstvo je jediná rodina. Všichni jsou bratři a sestry. Celý svět je jen jediný dům. Je nemožné popsat slovy štěstí, které prožíváte, když rozvinete takovou velkorysost. Proto usilujte, abyste v lidství spatřili božství.

Boží stvoření je podivuhodné a tajemné. Na nebi je nespočet hvězd. Světlo, které vyzařují, teprve dorazí na Zemi, ačkoli světlo letí rychlostí tisíců mil za vteřinu. Za takových okolností si můžete představit, jaká je vzdálenost mezi Zemí a hvězdami. Když je stvoření tak nekonečným a nepopsatelným jevem, jak mocný a schopný musí být Stvořitel!

*Příběhy o Pánovi jsou těmi nejúžasnějšími a nejsvatějšími ve všech třech světech.
Jsou jako srpy, které přesekávají liány světských pout.*

(báseň v telugu)

Pánovy příběhy nelze popsat pouhými slovy. Člověk Ho popisuje a představuje si Ho na základě svých odhadů. Vpravdě řečeno je Bůh mimo všechny definice.

Na tomto světě existují různé typy zkušeností (*pramána*). Jsou to *pratjakša pramána* (přímá zkušenost), *anumána pramána* (zkušenost na základě úsudku), *dvaita pramána* (zkušenost na základě duality) a *advaita pramána* (zkušenost založená na nedvojnosti). Jelikož je Bůh mimo všechny *pramány*, je znám jako *apraméja* (nezměřitelný a nedefinovatelný). Bůh je přítomný v srdci každého člověka se všemi božskými schopnostmi.

Krásu a velikost boží nelze popsat slovy. Je veleben jako *Hiranjagarbhája namah* (pozdravení tomu se zlatým lůnem). *Hiranj* je zlato. Je přítomné v Jeho srdci. Zlato prostupuje celým Jeho tělem stejně, jako je esence jídla dodávaná do všech částí těla. On je tudíž ten nejkrásnější. On je prvotním základem všech bytostí. Vše se děje podle Jeho vůle. Jelikož je stvořitelem všech bytostí, nazývá se Pradžápati. Protože je nejinteligentnější, nazývá se Dakšinámúrti. Tak má Bůh nekonečně mnoho jmen.

Člověk přisuzuje Bohu jména a tvary na základě svého omezeného chápání a uctívá Ho. *Nirgunam, nirañdžanam, sanátana nikétanam, nitja, šuddha, buddha, mukta a nirmala svarúpinam* (Bůh je bez vlastností, čistý, je konečným místem, je věčný, neposkrvněný, osvícený, osvobozený a je vtělením svatosti). Proč se člověk považuje za malého a slabého, když je božský princip přítomen v jeho vlastním Já? Od takového pocitu méněcennosti byste se měli oprostít. Není vznešenější bytosti než bytost lidská. Ve skutečnosti je božství skryté v celém lidstvu. Vy ale naneštěstí považujete posvátné lidské zrození za nicotné. Jak myslíte, tak se i stane. Přízemní myšlenky jsou příčinou přízemní mysli.

Když vidíte kouř, vznášející se nad kopci, je to znamení, že tam je oheň. Když vidíte přímo oheň, nazývá se to přímou zkušeností (*pratjakša pramána*). Vidíte-li jen kouř a nikoli oheň, předpokládáte, že za kouřem je oheň. Jedná se jen o možnost. To je *anumána pramána* (zkušenost na základě úsudku). Je možné, že se pára někdy jeví jako kouř a ve skutečnosti v horách žádný oheň není. *Anumána pramána* proto dává růst pochybnostem.

Láska je jedinou přímou zkušeností (*pratjakša pramána*) božství v lidské bytosti. Když povstane otázka, kde je Bůh, okamžitá odpověď je, že Bůh je láska a láska je Bůh. Podobně je Bůh pravda. Není nic většího než pravda. Neexistuje božství vyšší, než je pravda. Pravda je všeprostupující. Země mohou být různé, ale pravda je jedna jediná. Není žádná americká pravda, japonská pravda, německá pravda a tak dále. Tvoření takových rozdílů je v přirozenosti malicherných lidí.

My nejsme malicherní a nízcí. Jsme vtělením nekonečna. Člověk by si měl stále připomínat, že je vtělením pravdy, vtělením lásky, vtělením blaženosti. Dostal

nekonečnou plnost duchovních myšlenek a duchovního hledání. Uvědomuje si ale svoji pravou přirozenost?

Vezměte například hrst mořského písku. Vědci určí, že písek pochází z té a té země na základě barvy a váhy. Filozofové ale takto vůbec nepřemýšlí. Oni řeknou, že se jedná o boží dílo a Jeho *máju* (iluzi). Mezi vnímáním vědců a mudrců je tedy propastný rozdíl. Věda je jako půlkruh. Začíná na nějakém místě a na jiném končí. Duchovnost ale povstává a končí v původním bodě. Jedná se o úplný kruh. Je to vpravdě božství. Proto se říká:

*Púrnamadah púrnamidam púrnat púrnamudačjaté,
púrnasja púrnamádája púrnaméva avaiššjaté.*

*To je plné, toto je plné.
Když se plnost vezme z plnosti, to, co zbude, je opět plnost.*

Takové božství, které je vtělením plnosti je skryté v každé lidské bytosti. Člověk však naneštěstí neusiluje, aby si vnitřní božství uvědomil. Kdo chrání jeho tělo, zatímco spí? Jak funguje tělo, aniž by si to uvědomoval? Nikdo neví. Za vše (stvoření, ochranu a udržování) je odpovědný Bůh. Taková božská moc se skrývá v každé lidské bytosti. Navzdory tomu je člověk v obtížných časech sklíčený a v době radosti povznesený. To však není cílem jeho života. Jeho pravým cílem je udržovat ve všech dobách dokonalý stav vyváženosti a nenechat se chytit do „zármutků a radostí“. Potěšení je období mezi dvěma bolestmi. Proto nemáme zapotřebí vyhledávat radost. Je přímo v nás. Vy sami jste ve skutečnosti vtělením blaženosti.

Vtělení lásky!

Buďte vždy šťastní a spokojení, neboť vaší vrozenou podstatou je blaženost. Nemusíte jít hledat štěstí. Blaženost se vynořuje z *átmana*. Když si je budete přát, dostanete je. Štěstí je sjednocení s Bohem. Proto buďte vždy ve společnosti boží. Jakmile budete jednou ve společnosti boží, bude vás štěstí následovat jako otrok. Člověk hledá štěstí a během hledání se stává jeho otrokem. To není správné. Ve skutečnosti se stane štěstí vaším otrokem, neboť vy jste pravým vtělením božského *átmana*. Ať tomu věříte, nebo ne, já jsem vždy blažený. Vy můžete takový stav blaženosti prožívat také. Nemusíte štěstí chodit hledat. Místo toho vás bude následovat všude, kam se vydáte.

Velkým hrdinou Rámájany je Hanumán. Byl odvážný, silný a nepřemožitelný. Byl obdařen dobrými charakterovými vlastnostmi a mírem. Byl vždy šťastný

a veselý, zpíval Rámovo jméno. Takové ušlechtilé vlastnosti máte rozvíjet i vy. Nejdříve byste se měli stát lidskými bytostmi v pravém slova smyslu. Rozvíjejte laskavost vůči všem lidem. Jen tak si zasloužíte označení, že patříte k lidstvu.

Vtělení lásky!

Nabýváte vysoké úrovně světského vzdělání. Čtete mnoho významných knih. Získáváte důležité schopnosti. Všechny jsou ale prchavé a pomíjivé. Proto vždy udržujte své myšlenky ustálené na božské moci, která vám plní srdce blažeností. Boží moc je nekonečná. Čím více rozjímáte nad božstvím, tím více se násobí blaženost. Proč se vystavujete potížím, je-li ve vás taková nekonečná božská síla?

Dnes se zde shromáždili naši bývalí studenti. Zabývají se různými službami po celé zemi a dokonce i v zahraničí. Ze služby čerpají velikou radost. Podle mého názoru by se měli soustředit na svou vlastní oblast a poskytovat službu společnosti podle svých prostředků. Není dobré se spojovat s jinými v jejich službě, která se mění v obchod. Měli by sloužit ve svých vesnicích, jak je jen možné a přinášet jim štěstí.

V zemědělských oblastech je velký prostor pro různé druhy služby. Před několika desetiletími mne lidé zvali, abych se přestěhoval do velkých měst, jako je Majsúr, s tím, že mi opatří velký palác. Já ale pro sebe nepotřebuji paláce. Musím zůstat v této malé vesnici. Neopustím místo svého narození. I v takovém místě se dají udělat velké úkoly. Proto jsem odmítl opustit Puttaparti, které bylo tehdy odlehlou vesnicí bez moderních vymožeností.

Když chtěl tehdy někdo navštívit Puttaparti, musel vystoupit z vlaku v Penukondě, která byla nejbližším vlakovým uzlem a pak cestovat na buvolí káře. Taková byla tehdy doprava. Dnes však může každý přiletět přímo do Puttaparti pohodlně vzduchem. Tehdy se muselo jezdit autobusem k lékaři do Anantapuru. Dnes zde máme přímo na prahu nemocnici se specialisty. Tak jsou všechny moderní vymoženosti k dispozici přímo ve vsi.

Proto není lepší místo k životu než vesnice. Vesnice jsou pro národ nejcennějším přínosem. Sloužíte-li řádně vesničanům, nebude větší služby než je tato. *Gráma séva* je Ráma *séva* (služba vesnici je službou Bohu). Na službě ve městech není uspokojení. Městští lidé jsou lhostejní a sebestřední. Nezajímá je ani, když se zloděj vloupe do sousedova domu, zatímco ve vesnicích se vesničané seběhnou i při malém rozruchu. Takový tam stále existuje druh jednoty a kamarádství. Kde je jednota, bude i božství. Kde je božství, bude i blaženost. Proto pracujte opravdově na rozvoji vesnic, odkud pocházíte. Všichni byste měli pracovat na rozvoji svých obcí.

Vaše aktivity by se neměly ubírat v politických liniích. Stykem s různými lidmi vzniká politická činnost. Z toho radost nemám. Scházejte se na zpívání *bhadžanů*. Netrpte ale separatismus. Všichni by měli být v jednotě. Tam, kde se nacházíte, se zabývejte službou v duchu spolupráce a jednoty. Nehrajte na tóny nesouladu.

Indie byla po celé věky poklidnou zemí a všichni Indové byli sjednoceni jako jedna rodina. Jaká je ale situace dnes? Když dříve někdo navštívil vesnici, shlukli se vesničané kolem něj a láskyplně se dotazovali, jak by mu mohli prospět. Dnes je tento duch lásky a jednoty zcela ztracen. Kam jdete, nacházíte rozdíly a napětí i v banálních záležitostech. Zvláště po vyhlášení nezávislosti se rozmohly nepokoje a zmatky téměř po celé zemi. Vypadá to, že posvátnost lidského života se zcela vytratila. Lidský život nemá žádnou hodnotu. Lidé jsou zabíjeni jako mravenci či komáři. To je nelidské a démonické. Není to něco, co se očekává od lidské bytosti.

Božskou moc, která je v nás skrytá, musíme proměnit ve schopnost sloužit společnosti. Když se poznání přemění v dovednost, nabudete v životě rovnováhu. V takovém vyrovnaném stavu rozvinete vhled. Když začnete dělat službu s vhledem a božskou mocí, bude plodná a prospěšná pro společnost.

Každá vesnice v zemi by se měla všestranně rozvíjet. Přicházíte z Haidarábádu, Madrásu či Ameriky, abyste se podíleli na službě. Kde je jí zapotřebí? Zde není trh, kde by se scházeli lidé z různých stran a prodávali své výrobky. Rozvíjejte službou oblast, v níž se nacházíte. Lidé z jedné části mohou přijet do jiné, aby ji pomáhali rozvíjet. Tento způsob míšení lidí z různých oblastí však pravý smysl znehodnocuje. Končí to zklamáním, poskvrněním. Nedávejte prostor zklamání a poskvrnění mysli nepotřebnými neshodami.

Službou byste se měli vždy zabývat s čistou myslí. Jednota přináší čistotu a čistota vede k božství. Proto mějte vždy na mysli nerozlučný vztah mezi jednotou, čistotou a božstvím a usilujte o jeho dosažení. Scházejte se a pracujte spolu v duchu sebeobětování. Když se ale podobně sejdou lidé z různých míst na *gráma sévu*, nevznikne z toho pro vesničany nic dobrého. Každý má své vlastní cítění a smíšením se znečistí. Pak se ten prostor stane obchodním střediskem.

Duchovnost není obchodní činnost. Duchovnost je boží dům. Je spojena s jednotou. Jen jednota v rozmanitosti vám přinese štěstí. Přeji si, abyste rozvíjeli princip jednoty. Pak bude mít služba hodnotu a posvěcení. Není správné znečisťovat svatou službu všemi možnými rozdílnostmi.

Malý příklad: Zlato se nachází ve zlatém dole ve formě usazenin. Když je vytěžíte a pročistíte, bude z něj čisté, čtyřiadvacetikarátové zlato. Nabude velké hodnoty. Když však do něj přidáte jiné kovy, jako je měď, jeho hodnota poklesne. Nejen to. I jeho jas je nižší. Když přidáte další kovy, ztratí cenu úplně. Naše srdce je jako chrám boží. Je to *hiranjagarbha*. *Hiranjagarbhu* bychom neměli nikdy poskvřnit. Měla by zůstat vždy čistá a jasná.

Vtělení lásky!

Dělte se o lásku s každým člověkem. Stále udržujte jednotu a čistotu. Nyní můžete začít s plánovaným hudebním programem.

U příležitosti Nového roku, v Prašánti Nilajam dne 1. ledna 2003